

SESLER

Hüseyin Karatay: 1937 yılında Malatya doğdu. Öğretmen Okulu ve Eğitim Enstitüsü Edebiyat Bölümü'nü yatılı okudu. *Nida Dergisi*, *Varlık*, *Aylık Dergi*, *Parşömen*, *Eylül Öykü*, *Edebiyat Yaprağı*, *Hece* ve *Hece Öykü* gibi dergilerde öyküleri ve yazıları yayımlandı. Karatay'ın *Sürgün Öğretmen* romanı sinemaya uyarlandı ve uluslararası film yarışmalarında ödüller aldı.

Karatay, *Kıbrıslı*, *Sürgün Öğretmen* ve *Çalınan Savaş* romanlarıyla bir dönemin kültürel atmosferini yansıttı. *Sürgün Öğretmen*, *Antikacı*, *Ana* ve *Hayal Tutkusu* romanları yazarın başyapıtları arasında sayılabilir.

Karatay'ın *Düşünce Sarkacı* kişisel gelişim çalışmanın yanı sıra *Suç*, *Yüz Yüz* adlı hikâye kitapları, *İsyân Eşiği*, *Bir Şebrin İskeleti*, *Selabattin Eyyubi* gibi diğer romanları, sürgün anılarından derlediği *Sürgünde 40 Kapı* adlı denemeleri ve *Avrupa Görmüş Bir Maymun* adlı fabl çalışması da mevcuttur.

SESLER

Hüseyin Karatay

HECE YAYINLARI

Saka kuşunun dur durak bilmeyen ötüşüyle uyandı Gül. Kalktı, pencereyi açtı. İçeriye yasemin ve leylak kokuları doldu. Pembe şeftali çiçekleri, sabah yeli ile halıların üzerine savruldu. Sabah kıyafetini üzerine aldı, lavaboda mahmurluğunu dağıttı. Elini alnına bastırdı, hafif bir ağrı vardı başında.

Sedirler, kerevetler, halılar, dantelli yastıklarla döşeli geniş şark odasına geçti. Yamaçlara bakan oda; sabah güneşinin duvar halılarına vuran titreşim ışıklarıyla renkli havasına henüz bürünmüştü. Yamaçta; eğik başları hisli sallanan narin selvileri, buradan seyretmeyi severdi Gül.

Yamacın aşâğılarında yaşlı ağaçlar, teselli arayanlara kucak açar gibi uzatmışlardı kollarını. Ağaçlar, kendilerini tanıtan çiçeklerine bürününce, yerler yeşerince durmaz; annesinden izin koparıp kısa bir gezintiye çıkardı.

Renk renk çiçekler gözlerini oyalar, meltem tenini okşar, havaya yayılan kokular gönlünü açardı. Bu renklerle bu kokular bahçede de vardı ama yamacın çiçekleri, kuş sesleri daha çekici gelirdi, daha duygulandırırdu Gül'ü.

Burada akşamlar koyu kadife gibi iner, geceler uhrevi sessizliği içinde uykuya dalar. Güneşin ilk ışıkları dallara vurmadan. Kuşların şenliği başlardı. Hoş seslerin bütün nağmeleri vardı orada.

Mavi göğe çizgi çeker gibi dizi dizi yükseklerden uçardı kırlangıçlar. Kuş sesleri gönlüne damla damla düşer, bülbül sesi kimi kez figana döner, tanımadığı bir kuş yeni ezgiler sunardı. Bir başkası, ahenkli ötüşüyle hepsini bastırır, serçelerin cıvıltısı, yumuşak musikilere dönerdi.

Tatlı bir düşteymiş gibi dinlemeye başlamıştı yine. Yamaçtan gelen kuş ötüşleri içinde uyuşmuş, unutulmuş geçmiş günlerin kabuğunu soyuyor, uyarıyordu. Görünüm güzellikleri, ses güzel-

likleri içine işleye işleye; vaat edilen sonsuz güzellik duygularını uyarmaktaydı.

Fasılalarla gelen sesler, yavaş yavaş iliklerine işleyip şiiriyeti ile büyüleyip hayâl altında, köşesinde bırakmıştı Gül'ü.

Gül, kuş seslerini dinlemek için bu odaya sık sık gelirdi küçüklüğünde. Tılsımlı seslerin bu küçücük kanatların içine nasıl sığdığını merak ederdi. Seslerin sihri ile hayâl dünyasında yolculuğa çıkardı. Uykuyla uyanıklık arası, tatlı düşlerle gönlünün arzulanıklarını kendisine getirirdi bu sesler.

Seslerin ahengi kimi kez o kadar tesirli gelirdi ki, gönlünü yakardı yankısı. Kimi kez maddi kalıbından çözülüp kanatlandığını, yerden koptuğunu, perilerle uçtuğunu sanırdı. Bazen tane tane dökülen, bazen senfoniye dönen ezgiler, Gül'ü salıncak gibi salları, sustuklarında yükseldiği manevi hazdan düşmekten korkardı. Bazı kuş seslerini kendi içinden çıkmış, oralara konmuş gibi hissedirdi.

Yamacın sesleri; tatmak istediklerini tattırır, içinde bir süre yaşar, hayâl dünyasını armağan eder, sonra seslerin sahipleri gibi uçup giderdi. Aldığı hazzın bitimli olmasının üzüntüsü içine çökerdi. Yumuşaklığı ile okşaya okşaya anne şefkatine dönen, ruhu gibi bedenini de saran seslerin uzamasını isterdi gönlü.

Aşırı duygusallığını hangi ana-babadan aldığını hep merak ederdi.

Anasını babasını bilmiyordu Gül. Evlatlıktı o.

Evlatlık olduğunu on bir yaşındayken arkadaşlarının gülüşleri arasında okulda öğrenmişti. Öğrendiği gün, kül rengi olan gök kararmaya başlamıştı gözünde. Bir yanına felç inmiş gibi olmuştu o anda. On bir senelik ömrü tüm belleği alt üst olmuştu. Titremeye başlamıştı dinledikçe. Onu yetiştiren annesinin de yüz ifadesi değişmişti. Suç işlemiş gibi bir hale girmişti. Teskin etmek için Gül'e sarılmıştı. Okşarcasına kollarının arasına alıp iç çekmişti.

"Benim güzel meleğim," dedi ağıtsı sesiyle. İncitmeden anlatmaya çalıştı. "Çocuğumuz olmayacağı kesinleşince; yuvadan edinmeye karar verdik. İlgililer sıramızın geldiğini bildirdiğinde, dünyalar bizim oldu. Yeni doğmuş ikiz kızları gösterdiler. Biri-

sini tercih etmemizi istediler. Yuvaya kundak içinde gece getirmişler polisler. Yatsı namazından çıkanlar caminin avlusunda bulmuşlar.”

“Kimlerin bıraktığı hâlâ meçhul. Kanım sana kaydadı gözü-mün nuru. O an, bağırma basıp canımın içine sokasım geldi.”

“Dünyamız boştu, sen doldurdun. Rabbim seni verdi bize. Gözümüzün ışığı oldun. Evimiz aydın oldu. Her şey güzelleşti.”

Gül, gerçek ailesini de kapsayan daha açık bir hikâye anlatmasını bekliyordu ama o kaçınmıştı. İkisi de konuyu bir daha açmamıştı. Ama bu Gül’ün içinde bir yara olarak kalmıştı.

Canları gibi büyütüp yetiştirdikleri inkâr edilemezdi. Üzerine çok titriyordu ikisi de. Gül’ün hastalanması onları hasta ediyor, gülmesi onların neşesi oluyordu.

Özel okullarda okuttular, özel öğretmenler bile tuttular.

Gül’ü yetiştiren ana babanın boş dünyaları belki dolmuştu, ama Gül’ün dünyasında boşluk açmıştı. Bir kurt düşmüştü içine. Doğal olan sanal olmuştu.

Sahip olduğu mutluluk, suya düşmüş şeker gibi erimeye başlamıştı. Mutluluğuna gölge düşmüştü.

Kuş seslerinin coşkusu gitti, ahengi karıştı, sazlarının akordu bozuldu. Sesleri, inişli çıkışlı acı kederlere döndü. Bülbülün figanını yüreği oluyor, can suyu kaçmış, boynu bükük çiçekler kendi boynu oluyordu.

Bolluk içindeydi ama tat alamıyordu Gül. Babasının acı çektiğini, kendi acısına denk kederle dolaştığını seziyor, onlara acıyordu. Annesinin gizli gizli ağladığını, gözlerinden hissediyordu.

Gül’ün kederinin bir yanı, bu güzel insanların gerçek ana-babası olmamasıydı. Onların sevgisini anlamamaktan, bir nankör olmaktan korkuyordu.

Gül’ü ilkokula altı yaşında başlatmışlardı. Bazı günler ikisinin arasında, bazı günler ya anasıyla ya babasıyla gidiyordu okula. Ortaokula kadar hep onlar taşımıştı çantasını.

Babası okula götürürken bakışları hep endişeliydi, annesi götürürken korkuluydu. Sanki köşeden birileri çıkıp Gül’ü alıp götürecek şüphesi içindeydiler.

Gül'ü baba eve getirmişse kapıda annesi karşıladı. Kavuşma anlarında, içlerinde gizli sevinç ve neşe, gözlerine sözlerine yansırı.

Anne bazen Gül'ün yüzüne uzun uzun bakar, dalıp giderdi. Gül onların göğünde bir yıldız, içlerinde candı.

Yürekten sevdiklerini yüreği ile hissediyordu ama arada bir - evlatlık olduğunu öğrendiği ilk aylar - şeytan dürtmesi, zihnini allak bullak ediyordu.

“İyi yetişmem için ellerinden geleni esirgemeyenler, acaba kendileri için mi yapıyorlardı? Beni severken kendilerini mi seviyorlardı.” Bunca masraflar, üzerine bu kadar titremeler; süsleyip püslemeler, gerçek ana-baba şefkati miydi? Hakiki olmayan ana babanın itinası nasıl gerçek olurdu? Acaba biyolojik anne ile babanın sevgisi nasıldı? Evlatlığı sevmeleri, hele de annenin okşamaları, yanaklarından öpmesi kim içindi? Burada şeytani kışkırtmalar ağır basıyordu. Öpücükleri, sevgi sözcüklerini bir kafes kuşuyla oyalanma, bir kedi ile oynama olarak algılamaya başlıyordu Gül. Sonraki zamanlarda; “Şekerim benim, bebeğim benim, canım,” laflarından alınmaya başlamıştı. Lise yıllarında ise küllenmişti, bu türden ayartmalar.

Psikoloji hocası, üflemişti külleri:

“Erkeğin baba olma, kadının anne olma güdüsü yok edilemez. Belki peçelenir ama büsbütün yok edilemez. Neslini devam ettirme güdüsü her canlıda bulunur. Annelik duygusu çocuk içindir, çocuk da anneleri için. Annelerin özlemi hayatın özlemidir. Biterse hayat biter.”

Gül'ün kuşkusu yine uyanmıştı.

İçgüdülerini tatmin etmek için mi sahiplenmişlerdi kendisini? Bunun için mi evlat edinmişlerdi?

Vesvese uzun süre çıkmadı içinden, sülük gibi yapışmıştı bilincine. Tedirginliği artıyor, huzuru kaçırıyordu. Muhteşem evleri harabelere dönüyordu. Cennetsi mekan tat vermez oluyor, kuş sesleri kulağını tırmalıyor, çiçekler çer çöp görünüyordu. Malın yüreği yoktu, yiyecekten başkasını vermiyordu mal. İçindeki çağırıyor arıyordu.

Şeytani ayartmalardan kurtulmak için evin güneyinde sıralanan rüzgarlı tepelere atıyordu kendisini. Özlemine çektiği şeyi bulacakmışçasına kırlarda dolaşıyordu. Uçup giden çocukluk yıllarının sevincini arıyordu. Rüzgar seslerine kulak veriyor, böcekleri inceliyor, çiçekleri kokluyordu.

İçinden çıkartmaya çalıştığı vesveseyi, endişeyi atmak kolay olmamıştı. Bir elbise gibi soyulup atılamıyordu. Zamanla yumuşayıp soyulan deri gibi yavaş yavaş olmuştu pul pul dökülmesi. İradesiyle ve zekâsıyla kurmuştu mantıklı dengeyi. Ruhunun yönelişi ümidini kaybetmeden, çok dua etmişti Allah'a. İçindeki karanlığı aydınlığa çeviren hazlı gayret olmuştu duaları.

Gül; evlatlık olduğunu öğrenmeden önce, her türlü güzelliğin hazzını tatmıştı.

Babası şehir merkezine indiğinde, bazen kendisini de götürdü. Ara sıra misafir gelirdi komşu yazlıklardan. Şehir merkezinden gelenler de olurdu kimi kez.

Babası bugün misafir var dediğinde, neşesi artardı Gül'ün.

Konukların kimler olacağını, üç aşağı beş yukarı tahmin edebiliyordu. Dünyasına renkler katan konukları seviyordu. Bazı simalara özlemine hatırlatıyordu misafir sözcüğü. Ama Avcı Amca dediğine kızgınlık duyuyordu. Avcı Amca, avlanma hikâyelerini anlatır dururdu uzun uzun. Onu, hayvanlara dünyayı dar eden biri olarak algılıyordu Gül.

Bu gelişinde, Avcı Amca'ya diyecekleri vardı Gül'ün.

Sabırsızlıkla bekliyordu akşamı.

Akşam yaklaşıyor, ağaçlar koyu gölgelere gömülüyor; kuytular, engebeler, huzur veren sessiz mekanlara dönüyordu.

Bu vakitlerde hayâl dünyasına açılırdı Gül. Hayâlin her tür-lüsünün gözeleri kaynar, kanat bağlardı. Daha yumuşak, daha kucaklayıcı munis bir dünyanın içine girerdi. Ruhu dünyasına, dünyası ruhuna denk olurdu.

Geniş, renkli, hayâl dünyası suya düşen gölgeler gibi titrekti. Toplanır, genişler, dağılır, kaybolurdu.

Konuklar akşam namazından sonra gelmişlerdi.

Misafirler, çiçek evleklerine sokulan evin açık avlusunda

toplandılar.

Konuşulanlar arasında, çarşı Pazar haberleri başta geliyordu. Belediye faaliyetlerinden, günlük siyasetten uzun uzun konuştular. Ay, gül yüzlü bir çocuk gibi tam tepelerinde bekliyordu.

Gül de çıkageldi.

Babası yanındaki boş sandalyeye oturttu. Elini saçlarına attı, başını yanına yasladı. Zamanında gelmişti Gül. Avcı Amca hikâyelerine başlamıştı. Anlattıkça açılıyor, coşuyordu. Tavşanın ardına düşüyor, tavşan durmadan kaçıyor, bir kayboluyor bir fırlıyor. Dere tepe aşıyorlar, sonunda bir dereye kısıtıyor tavşanı. Tek atışta ayağından vuruyor.

Dinledikçe acısı artmıştı Gül'ün.

Meraklı sorular soruyorlardı arada. Kendisi de soracaktı:

“Avcı Amca,” dedi apansız. “Sorabilir miyim Avcı Amca?”

Yüzüne bakıp gülümsedi Avcı Amca.

Öteki dinleyenler de meraklanmıştı. Ne soracaktı acaba sevimli kız?

“Avcı Amca, tavşanları ayağından vurma. Ne olur vurma.”

“Neden?” deyip ellerini kavuşturdu. Kalın parmaklarını çevirmeye başladı.

“Ayakları kırılır, yürüyemezler.”

Gülüşmeler oldu. Gül gücendi. Kahramanlık yaparcasına savundu tavşanı.

“Vurursan günah olur. Allah seni çarpar.”

Saf, sarsıcı, uyarıcı, kesindi sesi.

“Aferin yavrucağıza,” diyenler oldu.

Avcı Amca güldü bön bön. Acımasızlık görülüyordu gözleminde.

“Bunu düşüneneğim,” dedi. Suçluluk duydu, gözlerini indirip konuştu. “Sen hem zeki hem de güzel bir kızsın. Düşüneceğim bunu.”

Babası Gül'ün saçlarını okşadı, buseler kondurdu.

“Kızım hem akıllı hem merhametli,” dedi. Başını çekip bağrına bastı.

İçlerinden emekli öğretmen, çocuk kalbi üzerine mesel anlattı

şiiir okur gibi. “Çünkü çocuk kalbi, hep güzelliklerde eğlenir,” dedi. İkramlardan sonra konuklar dağıldı.

Gül yatağa girdiğinde rahatlamıştı. Avcı Amca’dan söz almıştı. Derin uykusunda derin rüyadaydı.

Ay yamaçtaki uzun boylu, vakarlı selvinin ucuna takılmış kalmıştı. Hatta biraz da çizilmişti ayın pembe yüzü. Görünüm hüznünlü, dokunaklıydı. Acıyordu aya Gül.

Bahçedeki büyük badem ağacına sırtını dayamış, ayın nasıl kurtulacağını izliyordu. Ay, kıpırdamadan sanki birilerinin gelip kendisini kurtarmasını bekliyordu.

Babasına mı haber vermeliydi yoksa?

Olduğu yerden doğruldu. Ayı kendisinden önce davranarak, silkinip selviden kurtulmuştu. Selvinin başının sallandığını gördü. Sevindi, yine oturdu. Kurtulan ay, ışığını iyice yaymıştı her yana.

Ağaçların arasında tavşan göründü. Zıplaya zıplaya kendisine yaklaşıyordu. Geldi, ayaklarını dikip yanına oturdu. Başını bacaklarına sürdü. Gül kulaklarını okşadı. Sessiz anlaşılmışlardı. Tavşan kulaklarını sallıyor, teşekkür ediyordu sanki.

Gül’ün aklına Avcı Amca düştü o an. Düşer düşmez de ağaçların arasından göründü Avcı. Tüfeğini tavşana doğrulttu. Yaklaştı, yaklaştı. Yüzü korkunç kurtlara dönüyordu. İri burnu daha irileşti. Ablak yüzü daha şişti. Korktu, elleriyle yüzünü kapadı.

“Anneee!” diye bağırdı.

Bağırır bağırılmaz uyandı. Yumuşak yatağındaydı.

Bağırmasını duyan annesi hemen gelivermişti.

Yanına uzandı. Kollarının arasında dualarla teskin etti. Titremesi geçmişti. Annesine sokulup mışıl mışıl uykuya daldı.

Pembe sabahla uyandı Gül.

Pembe sabah, pembe günleri izledi.

Bahçede yalpa vura vura uçuşan kelebekleri seyretti. Dallar-daki, içini göremediği kuş yuvalarını merak etti. Uğur böceklerine tekerleme söyledi. Çiçekten çiçeğe uçan arıları gözledi. Ağustos böceğinin tek telli sazını dinledi.

Kadın misafirler de gelirdi evlerine. Kadın misafirlerin gele-

ceği günü özlemle beklerdi Gül. Hayâlinde edindiği annesine benzeyen, o kadın vardı içlerinde. Hem ruhunun hem gözlerinin beklediği idi.

İçinin genişlediği, hislerinin yoğunlaştığı güne dönerdi o zamanlar.

Onu gördüğünde; etraf daha güzel olur, kanı kaynardı. Bahar yüzlü, çiçek gözlüydü hayâlindeki annesine benzettiği kadın.

Konuşması kuş cıvıltısı kadar musikiliydi. Tavırları nazikti. Bahçedeki yasemin kokusundan hoştu kokusu. Sağına soluna sokulur, dokunmak ister. Cesaret edemezdi.

Yeni açmış, taze badem çiçeklerine benzetiyordu gözlerini. İçine serinlik giriyordu gözlerine baktıkça. Kalbinin acılarını gideren, bahar çiçekleri gibi hoş duygular veren, kederinin tesellisi olan sesi şefkatle sarıyordu benliğini. Gül günün bitmesini istemiyordu, ama bitiyordu gün.

Narin bir çiçek gibi solmaya başlıyordu gün.

Güneş ufka vardığında, kuşların ötüşü değişiyor, Gül'ün gönlü gibi hüzünleniyordu. Doğu göğü kararıyor, batı göğü yaldızlanıyor, meltem soğuyordu.

Yamaçtaki selviler, yamaçtaki ağaçlar yorgun düşüyordu. Hazırlık telaşında olan kadınlar, kara hayâllere dönüyordu.

Özlemlerinin icat ettiği, annesine benzeyen bahar yüzlü kadın, aheste aheste yürüyüşü ile hayâllerine nakşoluyordu.

Bazen gelmezdi. O zaman durgunluk ve hüzün çökerdi içine. Kanının çekildiğini sanırdı kalbinden. Tüm güzellikler silinirdi gözünden. Dünyasının sanki sihri bozulur, her şey gereksiz görünürdü. Acaba hasta mı, diye düşünür, hüznü ağırlaşırdı. Varlığını hayâliyle doldurmaya çalışırdı. Hayâl o kadar yoğunlaşırdı ki öteki kadınlar soluk gölgelere dönerdi. Duruşu, ısıltılı yüzü, içe işleyen tatlı gülüşü ile can bulurdu bahar yüzü.

Gül; duygularını güdümüne alan coşkulu hayâllerini üniversite yıllarında kısmen dizginleyebilmişti. Yirmi iki yaşında bitirdi üniversiteyi.

Üniversite ikinci sınıfta iken babası ölmüştü. Dokuz ay sonra da annesi felç geçirdi, üç ay sonra öldü.

Kimsesiz kaldı Gül.

İtibarlı bir diploması, herkesin hayâllerini süsleyen güzel bir evi vardı.

Yazlık ev dört dönümlük bahçe içindeydi. Şehir merkezinde iki apartman dairesi, iki dükkan bulunuyordu. Babasının emekli maaşı kendisine intikal etmişti. Varlık içinde kimsesiz biriydi. Kendisini boşlukta hissediyordu bu muhteşem evde.

Yiyecek içecekten başka bir şey vermiyor mal mülk. Ruhunun boşluğunu dolduramıyor. İçindeki yarayı sağıtamıyor. Gül içinde barınanları arıyordu. İkizini, biyolojik annesini, biyolojik babasını arıyordu ruhu. Kendisiyle doğanı arıyordu. Büyüten anne-babası da ailesini aramasını tavsiye etmişlerdi.

Bulmalıydı onları. Hayâlinde onları görüyor, hatta işitiyor ama dokunamıyordu. Dokunmalı idi, aile ağacının çiçeklerini koklamalıydı. Kök, bir ağaç kökü değildi, sürekli yinelenen özlemdi o.

Aramalıydı, kendisini tamamlamalıydı. Eski dünyası yitip gitmişti. Ruhu boşalmıştı. Kendisini yeniden arayan olmuştu. İçinde bulunduğu güzelliklerden tat alamaz haldeydi. Hiçbir şeyin değeri kalmıyor, gerçek ailesiyle, ikiziyle ilgili hummalı hayâllere dalıyordu. Annesinin başından türlü felaketlerin geçtiğini çaresizlikten terk edildiğini düşünüyordu. Trajik bir yaşan-tıları olmasaydı, terk ederler miydi kendisini.

Annesini, babasını, ikizini arama isteği hep öne geçiyor; düşler, acılar, seraplar girdabına giriyor; acılar akrep kısıkcı gibi saplanıyor, taşıyamaz oluyordu.

Pencereden, sabah güneşi içeri dolarken bile içinin karanlığı dağılmıyordu.

Bunalımlı zamanlarında, tasavvur ettiği annesi; düşünce giriyor, göğsüne kapanıp hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Ağlaya-

miyordu. O zaman evi; yıkıntılar içinde ıssız, karanlık bir kulübe oluyor. Bahçe dikenli, yılanlı, akrepli bir çalılık oluyor.

Dışardan bakanlar, mutlu sanırdı Gül'ü.

Eğitim, varlık, diploma, unvan; azabını durduramıyor, merhem olamıyordu. Gözü oyalayan şeyler, yürek boşluğunu dolduramıyordu.

Kanayanı sağıtacak olanı arıyordu Gül. Hayatın bütünü, bütünün kaynağı neredeydi? Gül'ü güdümüne alan duyguları, düşünceleri aramaya çağırıyordu. Daha fazla duramazdı. İkizini aramaya iten duyguya dayanamazdı.

Cuma gecesi düşünce girmişti.. Kendisine benziyordu. Kendisine bakıyordu. Hiç kimsenin bakmadığı gibi bakıyordu. Kendisine sitem ettiğini sanıyordu.

"Evime gelmez misin?" diyor Gül yalvarır gibi.

"Can evindeyim," deyip gülümsüyor.

"Ne olursun gel!"

Atılıp sarılmak istiyor. O kayboluyor.

Sonraki gecelerde sık gelmeye başlamıştı rüyalar. İlk gördüğü rüya kadar net değildi. Gölge, sıkıntılı, karanlık, karmaşıktı.

Dün geceki, kuşluk vakti kadar apak renkliydi. Sümbül ve mor menekşe kokuları geliyor. Bu koku, anne kokusu fısıltılarını ıstıyor. Kendisine doğru yürüyen, hayâlinde yarattığı bahar yüzlü kadın oluyor. Kadın birden annesi oluveriyor. Evine gelip şark odasına giriyor. Gizli bir güç tarafından dilleri tutuluyor. Dilsiz otursalar da sözsüz daha iyi anlıyorlar birbirlerini.

Annesi evine geldiği için Gül mutlulukla, evi güzelliklerle dolu. Evi cennet köşesi. Çiçekler daha parlak, kuşlar daha şakrak. Güller kokularıyla, renkleriyle, biçimleriyle yarışır gibi alımlı.

Kendisini sıkan her şey yok olmuş, her şey kendisinin olmuştu.

Yanıındaydı annesi. Annesinin yanıındaydı kendisi. Gözünün en süslü gördüğü, yüreğinin en tatlı çarptığı, duygularının en coştugu, seslerin en şiirli geldiği andı. Annesinin esritici kokusu içine dolup yüreğini hafifletmişti. Hoş bir zaman içindeydi. Arzuladığıydı. Tüm hoşluklar kendisine gülümsüyordu. Güzel-

likler kendisinin, kendisi güzelliklerin elini tutmuşken; şark odasının dibinden kara bir delik açılıyor, annesi kara deliğın karanlığında kayboluyor. G l çabalasa da ağılasa da haykırsa da ıkartamıyor kimse.

G l işareti almıştı. Aramalıydı; önce yetiştirme yurdundan başlamalıydı aramaya.

ocuk yuvasıyla ilgili öyküler dinlemişti.

Davut'tan dinlediğı hem ilginç hem d ş nd r c yd .

Hukuk fakültesi son sınıf öğrencisiydi Davut. Sivaslılar Derneğinin iftar yemeğinde tanışmışlardı. Davut yetiştirme yurdunda kalmıştı yıllarca. Biraz mahcup, biraz münzevi bir hali vardı. G l n yuvadan evlat verildiğini öğrenince, onda özdeş bir yan bulmuştu. Y ks nmeden dostça açmıştı içini G l'e.

 kizini hatırlayarak merakla dinlemişti Davut'u.

“Babamla annem boşanma aşamasına gelmişlerdi. Benimle ablam Esra'yı ocuk yuvasına bıraktılar. Esra on yaşında, ben beş yaşındaydım. Vahametın derinliğini bilmiyordum. Sadece özlemlerine dayanamadığım için ağılıyordum. İlk günler gözümün yaşı dinmiyordu. Ablam Esra bana sarılıp susturmaya çalışıyordu, dayanamayıp o da başlıyordu ağılamaya.”

Davut burada belli belirsiz i geçirdi. Bir şey görmüyormuş gibi bakıyordu. Dalğınlaşmıştı.

“Annemi babamı görmek için şehrin ufkuna bakıyordum. Ufukta beliren bulut şekillerini babama benzettiğim oluyordu. Bu süre içinde annem bir kere geldi ziyaretimize. Boşandığını söyledi. Sarılıp ağılaştık. Ayrılırken Esra'yla niçin tartıştıklarını anlayamadım.

“Ablam abuk, ben geç alıştım yalnızlığa. Ablam hem ana hem baba olmuştu bana. Öteki ocukların Esra gibi ablaları da yoktu.

“Esra sevdiğim erezleri bana saklardı. Yemeklerde bazen kuru üzüm, kuru incir çıkardı. Ablam yemez bana getirirdi. Okula giderken beni bulup sarılırdı. Ben de onun okuldan dönüşünü dört gözle beklerdim. erez var mı diye ceplerini karıştırırdım.

“Arada yuvayı ziyarete gelenler olurdu. Hediyeler, oyuncaklar getirirlerdi bize.

“Amerikalı ailelerin geldiğini Esra’dan öğrenmiştim. İncirlik Hava Üssü’nde çalışan Amerikalı bir teknisyen ablama göz koymuş. Eşyle birlikte sık sık gelmeye başlıyorlar. Esra’nın gönlünü kazanmak için hediyeler getiriyorlar, karı-koca ablamı evlat edinmek için anlaşıyorlar.

“Yasalara göre babamı, annemi razı etmeleri gerekiyor. Babam kendisinde değil, tam bir ayyaş.”

Davut burada duruyor, sesinin titremesine engel olamıyor. Ayyaş sözünü, mahcup, gücenik çıkarıyor.

“Babam alkolikti,” derken öfkeleniyor. “Eline geçen parayı içkiye veriyor. Para sıkıntısı çekiyor. Ayağına gelen Amerikalı’ya önce hayır diyor. Para teklif edince razı oluyor. Annem olmaz deyince; öldürürüm, gebertirim, elimden kurtulamazsın diye tehdide başlıyor.

“Korkusundan razı oluyor annem. Yasal işler tamamlanınca, ablamı almaya geliyor Amerikalı aile.”

Davut kâbuslu bir rüyadan uyanır gibi oldu. Dudakları titriyordu, ağlayacak haldeydi. “Ana babanın hatası bizim acılarımız oluyor,” dedi.

Hem ciddi hem acı bir ifade vardı Davut’un sesinde. Nemlenen gözlerini saklamak çabasıyla yüzünü döndü. Kendisini çabuk topladı. Anlatması hızlanmıştı.

“Çocuk kalbimle seziyorum bir şeylerin olacağını. Esra’yı elinden tutuyorum. Amerikalı iri cüsseli, besili biri. Hoşlanmıyorum, çizgi filmlerde gördüğüm boğalara benzetiyorum onu. Adamın seyrek saçları, bembeyaz yağlı ensesi vardı. Karısının yüzü katıydı.

“Esra’nın onunla konuşmasını kıskanıyordum.

“Esra, Amerikalının getirdiği çikolatalardan vermek istiyor bana. Elimle itiyorum çikolataları. Cebime kuru üzüm koyuyor.

“Ben Amerika’ya gidiyorum,’ diyor.

“Ne zaman geleceksin, tez gel,’ diyorum.

“Esra susuyor boynunu büküyor.